

Cufărul Fermecat

∞

Bunicul stătea pe prispa casei ștergând de praf, cu o cârpă moale, niște sticlute. Era o după-amiază minunată de început de Septembrie. Soarele cobora lin printre dealuri mângâind copacii cu razele sale aurii, parcă desenându-le viitoarele straie de Toamnă.

În curte se auzeau chiotele nepoților, care fugăreau doi pui de pisică.

- Heii, lasă-l în pace pe Mustăcilă! strigă Maria către Bogdan, trecând în viteză prin fața prispei. Uite bunicule ce-i face, nu-l lasă să plece și tot îl trage de codiță!
- Ba nu îl trag, eu doar îl țin. El nu vrea să stea! strigă Bogdan alergând în continuare după pisoi.

Ilinca, cea mai mică dintre nepoți, dar cea mai fâșneată, ajunsese și ea lângă prispă.

- Heii, ce tot faceți aici? îi certă ea ușor peltic. Nu vedeți că bunicu' are treabă? Ce faci bunicule cu

Tincuța ieși în prag zâmbind. Era o țărăncă autentică, care știa să țină gospodăria, să crească copiii, și să fie o gazdă bună, toate acestea făcându-le cu multă naturalețe.

- Tu Ileană, scoate o găleată de apă proaspătă din fântână, să se răcorească omul ăsta! strigă ea la copila cea mare, care dădea de mâncare orătăniilor.
- Da mamă, imediat! răspuse Ileana, aruncând ultima mână de grăunțe în curtea păsărilor. O pufni râsul văzând două găini aproape ciocnindu-se cap în cap, în timp ce se repezeau la același bob de grâu.

Ileana așternu pe masa din pridvor o față de masă frumos cusută cu motive tradiționale, apoi aduse o carafă mare cu apă rece și o pâine scoasă din cuptor de cu seara. Imediat masa se coloră cu legume din grădină și nuci, alături de felurite soiuri de brânzeturi.

- Am auzit că sînteți oameni gospodari, dar văd că sînteți și foarte primitori! Nu erau doar povești, spuse țăranul cu admirație, în timp ce gusta din bunătățile ce-i bucurau și privirea, nu doar stomacul.

Vasile turnă dintr-o butelcuță cu vin și închină un pahar cu musafirul, așa cum se obișnuia la fiecare vânzare.

- Aveți gospodărie mare, nu glumă! Cine o să vadă de ea după ce n-oți mai fi? întrebă țăranul cu admirație și curiozitate în glas.
- Păi așa cum ne-a ajutat bunul Dumnezeu de atâtea generații să ducem rânduilele și tradițiile mai departe, așa ne-o ajuta și de aici încolo, răspuse Vasile ridicând privirile către cer și zâmbind.

- Nevastă, anunță la bucătărie că avem oaspeți de seamă!
- Fetelor, aduceți o carafă cu vin și aranjați masa, se auzi imediat vocea nevestei din pridvor.

Boierul intră în curte urmat de alaiul său. În timp ce descăleca, constata uimit cum începuseră să mișune oamenii în jurul lor. Cai fură adăpați și duși la graduri să mănânce, slujitorii poftiți să se odihnească la umbră. Cât ai clipi, masa din pridvor era aranjată și pe ea apăruseră apă proaspătă, vin, și bunătăți din grădină. O țărăncuță tânără aduse un platou cu preparate de casă și un coș cu fructe. Boierul se uită după oamenii lui și îi zări foarte încântați, așezați în jurul mesei din foișor, pe care două fete fășnețe o umpluseră imediat cu de-ale gurii.

”Aici toate sînt orînduite mai bine ca la conacul meu” constată el în gând. Întoarse privirea prin ogradă și acest sentiment îi fu întărit de tot ceea ce vedea în jurul său. Grajdurile erau curate și vitele îngrijite. Șura era plină de fân, la fel se zăreau și hambarele de grâne. Curtea era măturată, toate erau la locurile lor.

- Să trăiești boierule! spuse țăranul ridicând un pahar cu vin și întinzându-l către acesta.
- Să trăiești și tu țărane! răspuse boierul din ce în ce mai uimit, luând paharul.

Nici nu-și dăduse seama că ciocnise paharul cu țăranul, care fără a fi ostentativ, avea o prestață egală cu cea a unui boier. În alte condiții acest lucru nu s-ar fi întâmplat, pentru că l-ar fi considerat mai prejos decât rangul său, dar